

ANATOMIA HUMANA

CANVIAR LA LLEI PER PEDIATRES

Jorge Bello

Quatre places de pediatria es convoquen per a l'assistència primària d'Eivissa i Formentera de l'Institut Balear de la Salut. No busquen pediatres d'hospital, sinó d'ambulatori.

Anunciada al maig, aquesta convocatòria es va publicar el dijous 19 d'octubre al Butlletí Oficial de les Illes Balears. La pàgina web del Col·legi de Metges de Balears en fa difusió, més aviat discretament, i també la web de l'IB-Salut, encara més discreta.

Fins on puc saber, no hi ha hagut cap més difusió d'aquesta convocatòria, prou necessària. Ha passat gairebé desapercibuda. Ni la web de l'Associació Espanyola de Pediatria, ni la de l'Associació Espanyola de Pediatria d'Atenció Primària, ni la de la Societat Catalana de Pediatria van difondre aquesta convocatòria, tot i que publicar un avís aquí és gratis. El termini per presentar candidatures es va tancar la setmana passada, divendres.

En cal remarcar que el candidat ha de tenir, obligadament, el títol d'especialista en pediatria. La convocatòria no contempla ni tan sols la possibilitat de considerar els candidats que no tinguin aquesta titulació.

El català no és aquí un requisit, sinó un mèrit, però massa valorat. En efecte, la puntuació que implica tenir el Certificat C1 de català equival a 32 mesos d'experiència en pediatria d'assistència primària en qualsevol ambulatori públic d'Europa.

Tenir el certificat C1 de català equival a 32 mesos d'experiència en pediatria d'assistència primària a Europa

Tenir, però, el C1 d'anglès, d'alemany o d'francès només equival en punts a 8 mesos d'experiència professional. És evident que hi ha una sobre-valoració del català, i una infra-valoració d'unes altres llengües que també serien ben útils a Eivissa i Formentera.

D'aquesta manera, un candidat que tingui el C1 de català però cap experiència en pediatria d'ambulatori estarà en una posició més avantatjosa que un candidat amb dos anys d'experiència com a pediatre d'ambulatori però sense el C1 de català. I això no és gens bo.

És evident que el títol de pediatre com a requisit i no com a mèrit, i la sobre-valoració del català, són factors que limiten les perspectives de la convocatòria i, per tant, la perspectiva de poder cobrir aquestes places.

Estic segur que els pares dels pacients d'aquestes places acceptarien amb molt de gust un bon professional de la pediatria, amb prou experiència i prou solvència, tot i que no en tingui títol oficial ni parli gaire català.

La poca difusió de la convocatòria és un altre factor que en limita les perspectives. Algú podria pensar que l'objectiu de l'autoritat que convoca les places no és la voluntat de trobar candidats adients, sinó només de buscar sense ganes de trobar, només per calmar les aigües.

El problema de l'habitatge és un altre factor que limita les perspectives de la convocatòria. No hi ha un oferiment formal (tal com hi ha en les convocatòries internacionals) per ajudar el candidat a trobar un sostre adequat.

Aquesta convocatòria, en resum, és com mana la llei, però no s'adequa a les persones a les quals ha de servir, ni a les particulars circumstàncies del moment. La conseqüència és que podrien quedar les places sense cobrir.

Places de pediatria sense cobrir de manera adequada implica que continuarà havent-hi pediatres amb més feina, amb més pressió assistencial que la raonable, i que tard o d'hora acabaran cremats i amb ganes d'anar-se'n.

Implica també que podria haver-hi fiets que són atesos per un professional que només disposa d'un grapat d'escàs de minuts per a cada pacient. Les conseqüències són fàcils d'imaginar.

És hora, per tant, de revisar la llei per adequar-la a la realitat, a la necessitat actual i concreta. També és hora de pensar que els mateixos ambulatoris haurien de tenir certa capacitat per decidir sobre els requisits i els mèrits que es demanen.

www.bello.cat / jordibell@gmail.com

TRIBUNA

EL CASO
PUIGDEMONT

Antonio Casado

Lo suyo es llevar la discordia y contagiar el caos por donde pisa. No le bastaba con exacerbar las luchas intestinas del Gobierno belga. Ahora le ha dado por abroncar a Europa. No está a la altura de las circunstancias, según él, por dedicar una mirada distraída a los resabios dictatoriales del Gobierno español. Más que distraída, paciente. Esa es la mirada de Europa sobre este estrafalario personaje. Un ex presidente de la Generalitat poco honorable, que hace turismo de conveniencia en Flandes como virgen ofendida por el Estado español. Dice sentirse víctima de «un golpe de Estado ilegal». Textual. Como si hubiera golpes de Estado legales. Acaso lo piensa. Se entendería entonces que de ese modo intenta justificar el suyo. El que pretendía reventar el orden constitucional libremente elegido por el pueblo español. Incluido el catalán, cuyo respaldo fue superior a la media en el referéndum de 1978. Ese orden jurídico-político, basado en valores de libertad, pluralidad, justicia, el imperio de la ley y el respeto a los derechos humanos, es el que reconoce la UE como propio en uno de sus socios. De ahí que en el territorio europeo no tenga sentido la figura del asilo político. Pero sí cabe hablar de cooperación judicial entre los países miembros. Y de eso trae causa la llamada orden de detención y entrega (eu-roorden), que la Justicia belga está tramitando. Ni se le pasa por la cabeza a Puigdemont, o quiere hacerlo creer, que Bélgica, socio fundacional de lo que hoy llamamos Unión Europea, no osará ponerle a disposición de la Justicia española, que lo reclama por presuntos delitos de rebelión, sedición, prevaricación, malversación y desobediencia. Supondría, según él, entregarlo a un Estado represivo, que le persigue por sus ideas y no garantiza un juicio justo.

«¿Es ésta la Europa que quieren?», se preguntaba públicamente el martes pasado, interpellando a sus dirigentes, empezando por el presidente de la Comisión, Jean Claude Juncker. «¿Una Europa que mete en la cárcel a un Gobierno democrático?», continuaba. Y era tan directo en su diatriba, que puede haber agotado la paciencia de unos dirigentes cansados de apelar al cumplimiento de la ley y hartos de negar que Cataluña esté oprimida o que Madrid haya violado el Estado de Derecho. Tomemos nota de una declaración del ex primer ministro francés, Manuel Valls, de origen catalán, que nos dijo en la radio: «No se entendería que Bélgica rechazase la entrega de Puigdemont a España». Tiene razón. Y se entendería menos después de haber regañado en público a las autoridades europeas porque, según él, no han reparado en que «Rajoy se ha convertido en el guardián de la tumba de Franco».

Lo cual me hace insistir en que Puigdemont debió haber contratado a un psiquiatra y no a un abogado. Es un caso clínico.

Em farà guanyar
lectors amb
l'article que em
dedica

■ Des d'aquí don les gràcies al col·laborador extern d'Es Diari que comenta en un dels seus articles el darrer dels meus.

En tal escrit jo proposava un treball de recerca sociològica sobre la influència que trobam al Maó actual dels funcionaris franquistes que, procedents de la Península, es van establir a la nostra ciutat les dècades posteriors a la guerra *incivil*.

No dic, però, el nom de tal col·laborador per no perjudicar-lo, ja que en el seu escrit, fruit d'una lectura probablement precipitada i clarament incorrecta del meu, m'atribueix afirmacions completament alienes a la meua manera de pensar.

Supos que el lector del dia-

ri no deuen tenir gaire interès a perdre el temps en una qüestió tan banal com aquesta de què us parli; tanmateix, si algú s'interessa per saber què vaig dir jo realment en el meu article, ho pot trobar a la pàgina 15 del «Menorca» del dia 1 de novembre d'enguany.

ELADISAURA
• MAO

Logia Masónica
calle Infanta

■ He leído el artículo referente a la logia masónica de la calle Infanta, y como siempre confunden la logia de la calle

Infanta con la que había en la calle Gracia.

No es una crítica al Sr. Francesc Carreras que seguramente lo ha leído de algún libro, sino que es una crítica a varios libros que confunden a estas dos logias.

El libro que más se acerca a la realidad es el de «Masonería, política y Sociedad» del Sr. J.A. Ferrer Benimeli. Digo esto, porque mis antepasados eran los propietarios del inmueble de la calle Infanta y además fundadores de la Logia Masónica.

Según los relatos de mi madre E.D., de los libros, de documentos antiguos que he leído y las pruebas que obran en mi poder, la logia de la calle Infanta se llamaba Amigos de la Humanidad y la de la calle Gracia Hermanos de la Humanidad.

La Logia Amigos de la Humanidad estaba bajo la obediencia del Supremo Consejo de Francia y la de «Hermanos

de la Humanidad, según varios libros estaba bajo la obediencia del Gran Oriente Lusitano y según unos documentos antiguos (de 1890 en adelante), bajo la obediencia de Gran Oriente Español.

Atentamente
YOLANDA RIUDAVETS BARBE
• MAO

CARTAS AL DIRECTOR

El diario MENORCA pone esta sección a disposición de sus lectores. Se dará prioridad a la publicación de las cartas breves, cuya extensión no supere las 20 líneas. Deben remitirse firmadas con nombre y los dos apellidos. También se debe hacer constar dirección completa, copia del DNI y un teléfono de contacto. La dirección del diario se reserva la posibilidad de recortar los textos para ajustarlos al espacio de las páginas de Opinión.

Correo electrónico:
opinion@menorca.info